

נפגשים בפרשה

פרשת כי תשא

איך צומחים ממשבר?

אוי לה לאותה בושה. לאחר ציפייה של תקופה ארוכה, דווקא בשיא הדבקות של החופה, הכלה בגדה בבעלה. הנביא יחזקאל שרטט ברגש עדין איך ה' לקח את ה"תינוקות" העזובה והמטונפת, והפך אותה לכלה מכובדת דרך כריתת הברית בהר סיני: "ואעבר עליך וראך והנה עתך עת דדים ואפרש כנפי עליך ואכסה ערותך ואשבע לך ואבוא בברית איתך... וארחצך במים ואשטף דמך מעליך... ואלבישך... ואעדה עדי..." (טז, ז-יא) וחרף כל החסד הגדול, הכלה לא השיבה טובה לחתן המושיע שלה. חרפת חטא העגל מתוארת בחז"ל ככלה עלובה המזנה תחת חופתה. (גיטין לו"ע"ב)

בגידה זו הביאה למשבר גדול. ה' לא ראה עוד בישראל את עמו. "לך רד כי שחת עמך" (לב, ז) אומר ה' למשה. אחרי שלאורך כל שהותם במצרים הדגיש ה': "שלח את עמי", וגם בעת הברית בפרשת משפטים מוזכר: "אם כסף תלוה את עמי", עתה נוצר נתק בין החתן לכלה. מה עושים כדי לאחות את הקרע? איך אפשר לצמוח מתוך המשבר?

א. שתיקה היא דבר חשוב. העם לא הגיב. בבחינת "וידום אהרון". לעומת פעמים אחרות שבהם העם התלונן על כעסו של ה' (למשל אחרי מעשה קורח או המעפילים) כאן השתיקה מבטאת ריחוק, אך גם הכלת המציאות הקשה.

ב. השבר הוא זמני, אך הקשר הוא נצחי. משה, שושבין הברית, ניסה לגשר בין הדבקים, ולשכנע את ה' שיקבל את ישראל חזרה. למרות שמרגע נפילתם הם נקראו רק "העם", הרי שמשה הדגיש כמה פעמים: "למה ה' יחרה אפך בעמך", "וראה כי עמך הגוי הזה", כי באמת במהותם הם קשורים אל ה' בכל מצב (כדאי מאוד לחדד עם פירושי אור החיים, העמק דבר ורש"י הירש על לג, יג). יש לזכור זאת במיוחד ברגעי המשבר.

ג. הריחוק הביא לידי התכנסות ותשובה של ישראל. זהו זמן לחשבון נפש, להתאבלות, להשלכת העדי שקיבלו, ואיתו גם חטאו. ההכרה בטוב שה' השפיע לעם חשובה מאוד לתהליך ההתקרבות המחודשת. (כלי יקר לג, ד)

ד. הריחוק קירב קמעא, וה' סוף סוף קרא להם בשמם החביב (רמב"ן): "בני ישראל" (לג, ה). יש עוד כברת דרך ארוכה להתפייסות, אך יש מקום להבנה שהריחוק נצרך דווקא בגלל האהבה. מתוך הריחוק יגיע קירוב.

ה. הרחקת אוהל מועד, האוהל שבו מתוועדים עם ה', מסמלת את הצורך לעורר את תשוקת הדבקות מחדש. העם צריך לדעת להעריך את הקשר, לעמול בשבילו, לא לראותו כדבר המובן מאליו אלא לבקשו. "והיה כל מבקש ה'".

ו. הריחוק הביא לידי חיבור מחודש. אחרי שמשה ביקש מה' שיודיע לו את דרכיו ענה לו ה': "פני ילכו והנחתי לך". אך משה הדגיש שהחיבור המחודש צריך להיות עם כל העם: "אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה... אני ועמך", (וכדברי המלבי"ם לג, טו: "אני רוצה שגם העם ימצא חן בעיניך") עד שבסוף "התרחצה" ה' וזכתה ברית מחודשת עם משה וגם עם ישראל (לד, כז)

שבירת הלוחות והריחוק שנוצר בין ה' לישראל הם הכרחיים לטובת בניה של דבר חדש וחזק יותר. אסור להתעלם מהחטא, אלא לברר את המציאות העכורה שנוצרה ולתקן אותה. בסופו של דבר גם הלוחות השבורים מונחים בארון, משום שיש להם תפקיד חשוב בתהליך הצמיחה של הקשר בין ה' לישראל, ושמא יש בהם אף מעלה יתרה שכן בהם נתנה תורה שבעל פה, בה שותפים ישראל מתוך עמלם (שמות רבה מז). מתוך כך ניתן לצפות לברית מחודשת ונצחית כדברי הנביא הושע (ב, כה): "ואמרת לי ללא עמי - עמי אתה והוא יאמר אלהי".

גם החיים הזוגיים שלנו גדושים באתגרים, לעיתים הם נעים בין ריחוק לקירוב. בין שתיקה לחיבור. גם בהם המשבר יכול להצמיח קשר משמעותי, איתן ושלם יותר. אין שלם מלב שבור.

הצמנה למחשבה

נשאל את עצמנו: האם גם אנחנו רבים לפעמים? האם אנחנו מצליחים לצמוח מתוך המריבה?
נגדיר לעצמנו מהם השלבים שיעזרו לנו להתפייס בצורה נכונה ומקרבת,
אשר תביא לכך שהמריבה שלנו תגרום להעצמת הקשר.

להצטרפות לקבוצה השקטה
שלחו הודעה עם המילים:

"נפגשים בפרשה"

לטלפון 054-5459014

או בדף הפייסבוק שלנו: בדרך ערך

לב אלו"ב

הרצה חדשה יצאה לדרך...

קהילות או ארגונים
מוזמנים להזמין ערב מהנה ומעמיק
להעצמת הזוגיות

מי אנחנו?

אסף וצופיה זילברפלד

מחנכים, מרצים ומדריכי סיורים

מזמינים אתכם להעצים את השיח הזוגי

נשמח לקבל תובנות, רעיונות או טיפים לשיפור